

цѣ. И тукъ имаше Султанъ-тъ да рѣшава тая работы.

Рая-та бѣше служила на Султанъ-тъ въ боеве-тъ му твърдѣ вѣрно; затова Селимъ първый прие таж реформъ като за началнъ, обаче само тѣжко идѣше съ рѣшение-то, зацо-то той бѣше глава на муслумани-тъ, а муслуманско-то царство е основано на понятие-то отъ двѣ съставны чясты, сиречь отъ два народа, отъ които единъ-тъ е опредѣленъ да владѣе, а другій-тъ да робува или служи.

Такова едно наоружение и равноправие на рая-та бѣше и за двѣ-тъ муслумански партіи голѣма страхота, пакъ и освенъ това дѣйствоваше ся за основны законы на тая земя, а то бѣше вече противу понятие-то, на кое-то бѣхъ основани калифати-тъ и най-голѣма-та власть турска.

И затова Султанъ-тъ неможаше никакъ да дозволи всички-тъ тѣхны исканія.

Заради да ся отстапнѣтъ крѣпосты-тъ на Сърби-тъ, говорихъ ся много важны начала. Нъ други-тъ исканія да имъ потвърди, бѣше той безъ никакво съмнение длъженъ, понеже ти носихъ оръжие и ся бихъ толкова само что ся до неговъ-тъ интересъ касаяше, и както го и освободихъ отъ едно нему твърдѣ опасно положение, и власть-тъ му турихъ въ сигурность. Нъ на мѣсто това заповѣда Селимъ да взѣматъ подъ стражъ оныя сърбски посланицы заради тѣхны-тъ исканія, кои-то му ся струвахъ като нарушение на негово-то Величество, и издаде заповѣсть на Нишкій паша Афиса, да обезоружи раж-тъ.